

Arrest

nr. 133 401 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juni 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 juni 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, P. T. D. (...), verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 8 april 1972 in het dorp Shinka in het district Drayab in de prefectuur Chamdo in de Tibetan Autonomous Region (TAR) in de Volksrepubliek China (VRC), waar u met uw familie woonde tot in het jaar 1990. U ging nooit naar school in uw geboortedorp, u hielp uw ouders met de landbouw en

met de zorg voor de dieren. In 1990 ging u op pelgrimstocht naar Lhasa. U ontmoette er uw vrouw en jullie huwden nog datzelfde jaar. U bleef in Lhasa wonen tot in 2003-2004. Uw echtgenote had er een klein stalletje op de markt en u hielp haar. In 1998 werd jullie zoontje Sonam Gyaltse geboren. U ging met uw gezin ook geregeld nog terug naar uw geboortedorp in Drayab. In 2004 hielp u samen met een vriend in Lhasa een jonge vrouw ontsnappen uit Tibet. De Chinese autoriteiten waren hier echter achter gekomen. Uw vriend werd gearresteerd en kreeg een gevangenisstraf van 8 jaar. U keerde uit angst terug naar uw geboortedorp in Drayab. Intussen wilde uw echtgenote graag naar India gaan met jullie zoontje zodat hij daar naar school zou kunnen gaan. Zij vertrok dan ook met jullie zoontje naar India in 2005. U bleef nog ongeveer 2 jaar langer in uw geboorteregio in Tibet, maar besloot in 2007 dan ook naar India te vertrekken en uw gezin daar te vervoegen. Via een vriend in Lhasa kon u een reisdocument verkrijgen om naar Dram te reizen en vandaar verder naar Nepal. U kwam in Nepal aan rond 19-20 april 2007, waar u zich liet registreren bij het Reception Center van Kathmandu. U verkreeg via de Indiase ambassade in Nepal ook een Special Entry Permit (SEP/White Book), dat u later in India diende af te geven voor het aanmaken van uw Registration Certificate (RC). U gaf bij de aanmaak van deze documenten in Nepal een andere geboortedatum op, namelijk 12 april 1978. De meeste Tibetanen zouden dit doen om nog zo lang mogelijk naar school te kunnen gaan na hun aankomst in India. Vervolgens reisde u vanuit Nepal met de bus naar India, waar u zich liet registreren bij het Registration Center in Dharamsala. U woonde in het totaal ongeveer 6 jaar in India. U woonde al die tijd in McLeod Ganj in Dharamsala in Noord India, samen met uw echtgenote en uw zoontje. Uw vrouw verkoopt er momo's op de markt op straat en u hielp haar daarbij. Jullie hadden het in India financieel niet gemakkelijk. De verkoop van momo's op straat was eerder onstabiel en jullie enige bron van inkomsten. Bovendien hadden jullie vaak problemen om een staanplaats te bemachtigen op de straatmarkt van McLeod Ganj. Jullie moesten vaak betalen voor een soort vergunning en werden ook vaak weggejaagd door Indiërs, door andere marktkramers of door restauranthouders van de straat. Daarnaast was u in India ook niet tevreden over het soort verblijfsstatuut dat u had. U verkreeg in 2011 een RC, gemaakt op basis van de gegevens in uw White Book (dus met geboortedatum 12/04/1978), maar met dit voorlopige verblijfsdocument zou u nooit asiel of een permanent verblijf krijgen in India. U kreeg er ook problemen mee als u wilde reizen. En tot slot werd u in Dharamsala onterecht beschuldigd door enkele van uw burens dat u het 'Shiden' geloof zou aanhangen, een bepaalde tak van het Boeddhisme die niet gesteund wordt door de Dalai Lama. Er kwam regelmatig een familielid uit Nepal op bezoek en aangezien hij dit geloof steunde ging iedereen ervan uit dat uw gezin daar ook deel van uitmaakte. Omwille van deze verschillende redenen besloot u om India te verlaten. U had gehoord dat Tibetaanse asielzoekers in België goed ontvangen worden en u besloot naar België te komen. U kon de reiskosten van uw hele gezin niet betalen en besloot dus voorlopig alleen te reizen. Uw echtgenote en zoon verblijven momenteel nog in India. Uw zoon gaat naar school in TCV Gopalpur en uw echtgenote verkoopt nog steeds momo's op straat in McLeod Ganj. U zou graag in de toekomst uw echtgenote en zoon ook naar België laten komen. Op basis van uw RC en uw Groene Boekje liet u in Dharamsala een Identity Certificate (IC) aanmaken. U leende 1 miljoen roepies van uw jongere broer in Tibet en u contacteerde een smokkelaar om voor u de reis naar Europa te regelen. Een Indiase smokkelaar regelde voor u een visum in uw IC en daarmee reisde u op 19 april 2013 vanuit Delhi naar Bangkok. Daar aangekomen werd uw IC afgenomen door de smokkelaar. U bleef wat langer dan een maand in Thailand, u diende daar te wachten op de smokkelaar die uw reis aan het voorbereiden was. Een Chinese smokkelaar regelde dan verder voor u een valse paspoort van Hongkong waarmee u naar Europa reisde, ook deze werd afgenomen bij uw aankomst. U kwam aan in Europa in Italië en reisde vandaar met de trein verder naar België. U kwam in België aan op 5 juni 2013 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Bij een huidige terugkeer naar Tibet vreest u dat de Chinese autoriteiten u zullen arresteren en u zullen bestempelen als een politiek activist omdat u langdurig in India verbleven heeft en dus behoort tot wat zij de 'Dalai kliek' noemen. En bijkomend vreest u ook dat de Chinese autoriteiten nog zullen te weten komen dat u in het verleden die jonge vrouw mee hielp ontsnappen en dat dat ook een groot probleem zou veroorzaken voor u.

Bij een terugkeer naar India vreest u eigenlijk niets. U vreest er niet voor uw leven maar u weet dat uw leven daar opnieuw moeilijk zal zijn.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Chinese identiteitskaart, een kopie van het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet), 13 foto's van u en uw familie in Drayab en in Lhasa in China (Tibet) en van u en uw gezin in Dharamsala in India, een kopie van uw White Book (Special Entry Permit/SEP), uw Groene Boekje, een kopie van uw

registratie bij het Reception Center in Kathmandu in Nepal en een kopie van uw registratie in het Reception Center van Dharamsala in India.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw Chinese identiteitskaart, een kopie van het householdregister van uw familie in China, een kopie van uw RC van in India, een kopie van uw White Book (SEP), uw Groene Boekje en kopieën van uw registratiedocumenten in de Reception Centra van Kathmandu en Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: P. T. D. (...) (alias D. (...) of T. (...)), geboren op 8 april 1972 te Shinka dorp, Drayab district, Chamdo prefectuur in de Tibetan Autonomous Region (TAR) in de Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U bevestigt hieromtrent ook zelf dat u bij uw aankomst in Nepal een andere geboortedatum heeft opgegeven, dat u eigenlijk wat ouder bent, maar dat alle Tibetanen dit doen in India en u heeft dat daarom ook gedaan (CGVS, p. 3).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u, omwille van uw jarenlang verblijf in India door de Chinese overheid geassocieerd zal worden met de 'Dalai kliek', dat u gezien zal worden als een politiek activist en persoonlijk zal gevisieerd worden omdat u ooit een jonge vrouw mee illegaal hielp ontsnappen uit Tibet, en dat u dus een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China in 2007, verbleef u gedurende ongeveer 6 jaar tot 19 april 2013 in Dharamsala in Noord India. U huurde er een huis voor uw gezin en jullie leefden van de verkoop van momo's op de markt op straat.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt India in de eerste plaats te hebben verlaten omdat u en uw gezin daar financiële problemen hadden. Uw echtgenote verkoopt momo's op straat in McLeod Ganj (Dharamsala) en het inkomen voor u en uw gezin was dus afhankelijk van de hoeveelheid momo's die zij elke dag verkocht. Er werd niet

elke dag veel verkocht en u kende de taal ook niet dus het was moeilijk om een eigen zaak op te starten (CGVS, p. 8). De eerste vraag die hierbij al meteen kan gesteld worden is hoe het komt dat u en uw echtgenote toch niet een minimum aan Hindi zouden kunnen spreken aangezien u verklaart dat uw echtgenote reeds sinds 2005 in India verblijft en u sinds 2007. Uw echtgenote zou een beetje Hindi spreken maar niet genoeg en u niet, u stelt daarbij dat er geen school is voor Hindi en dat er geen lessen worden georganiseerd, je kan het alleen leren binnen de gemeenschap (CGVS, p. 9). Het verwondert hier dan ook dat jullie beide zo weinig Hindi zouden spreken na 7-9 jaar in de Indiase gemeenschap te hebben gewoond. Bovendien blijkt ook uit de objectieve informatie die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd dat er zeer veel Tibetanen zijn die voor lange periodes in India wonen en werken, zowel Tibetanen die in India geboren zijn als Tibetanen die in China (Tibet) geboren werden. Het feit dat u hier inroept dat u na 7 jaar in India de taal niet spreekt kan dan ook bezwaarlijk worden ingeroepen als reden dat u niet zou kunnen werken in India. Verder blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u echt de moeite hebt genomen om de taal te leren. U vertelt vervolgens dat jullie problemen hadden om een plaats te krijgen voor de verkoop van jullie momo's op de straatmarkt in McLeod Ganj. Jullie moesten vaak betalen, maar waren zelfs dan nog niet zeker van een vaste standplek (CGVS, p. 9). Wanneer u hieromtrent echter meer in detail wordt doorgevraagd blijft u eerder vaag. Er zou niemand geweest zijn die de standplaatsen op de straatmarkt concreet organiseerde of regelde, maar er kwam wel altijd iemand roepies ophalen, u weet niet wie het was maar er moest betaald worden (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt aan wie jullie dan precies dienden te betalen, dan weet u dat niet, er kwam gewoon iemand geld halen en jullie dienden te betalen net als iedereen (CGVS, p. 9). U spreekt van mensen van verschillende bureaus, maar u heeft niet het minste idee over welke bureaus het eigenlijk zou gaan (CGVS, p. 9). Jullie zouden zelfs nooit gevraagd hebben aan wie concreet jullie dit geld betaalden, de rest van de mensen betaalden ook direct dus u hebt niets meer gevraagd (CGVS, p. 9). Hier komt het toch al eerder vreemd over dat u gewoon telkens geld zou betalen aan mensen die u niet eens kent, waarvan u niet eens weet namens wie ze komen, zonder daar verder enige vragen bij te stellen en zelfs zonder dat dit u dan ook zekerheid gaf op een vaste standplaats. De Central Tibetan Administration (CTA) zou op de hoogte zijn van dit probleem, maar zou hier niets aan kunnen doen. De problemen zouden steeds terugkeren (CGVS, p. 9). Verder zou uw echtgenote ook geregeld problemen hebben gehad met de eigenares van het restaurant waarnaast zij haar kraampje meestal opstelde, gezien de concurrentie (CGVS, p. 9-10). Hier gaat het echter om een interpersoonlijk conflict waarbij jullie blijkbaar nooit naar de CTA zijn gegaan of eerder wel ander conflict bemiddelend orgaan hebben gecontacteerd om hierbij tot een oplossing te komen (CGVS, p. 10). Hierbij stelt zich bovendien de vraag waarom uw echtgenote dan niet op een andere plek op straat in McLeod Ganj ging staan, niet voor een restaurant. U stelt daarop dat er geen andere goede plekken zouden zijn geweest (CGVS, p. 10), wat eigenlijk weinig aannemelijk lijkt. Verder rijst ook de vraag waarom u en uw echtgenote dan niets anders van werk zouden kunnen doen in Dharamsala, aangezien jullie blijkbaar zoveel problemen ondervonden met de verkoop van momo's op straat. U stelt daarop dat jullie geen andere opties hadden om te leven want dat jullie beide ongeletterd zijn en de taal niet kennen (CGVS, p. 10). Hier kan toch worden opgemerkt dat indien u en uw echtgenote kunnen werken als verkopers van momo's op straat dat jullie dan ook in één van de vele restaurants, hotels of koffiehuisjes in McLeod Ganj zouden kunnen werken. U verklaarde dat uw vrouw goed kan koken dus dan zou ze toch ook in één van de keukens van een restaurant of hotel kunnen gaan werken. U antwoordt hierop dat ze daar professioneel personeel willen (CGVS, p. 10). Maar als u dan gevraagd wordt of jullie dit dan concreet geprobeerd hebben, aangezien er toch ook heel wat kleine en alledaagse restaurantjes zijn in McLeod Ganj, dan stelt u van niet want jullie wilden gewoon momo's verkopen op straat (CGVS, p. 10). U voegt daar ook aan toe dat u dacht daar meer mee te verdienen dan met te werken in een restaurant of hotel, 500-600 roepies per dag als het goed ging tegenover 200 roepies in een hotel of restaurant (CGVS, p. 10). Hierbij kan dan toch al meteen de opmerking gemaakt worden dat jullie blijkbaar helemaal niet slecht verdienden met jullie verkoop van momo's ten opzichte van wat vele andere Tibetanen daar dan zouden verdienen met te werken in restaurants en hotels en dat het dan ook eerder vreemd overkomt dat u stelt echt financiële problemen te hebben gehad. Bovendien blijken jullie nooit enige poging te hebben ondernomen om iets anders van werk te zoeken om deze problemen die u aanhaalt met de verkoop van momo's op straat te vermijden. Ten tweede haalt u aan India te hebben verlaten omwille van het feit dat er daar geen asielsysteem is voor Tibetanen, dat u daar geen permanent verblijf kan krijgen en niet voldoende rechten heeft (CGVS, p. 8 en p. 10). Hierbij kan meteen opgemerkt worden dat deze zaken eveneens, net als het voorgaande argument dat u aanhaalde, geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming. Bovendien dient erop te worden gewezen dat Tibetaanse

vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de objectieve informatie die ook werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd (CGVS, p. 7). U stelt daarbij dat uw RC slechts een voorlopig verblijfsdocument is en dat u hiermee soms problemen ondervond om te reizen (CGVS, p. 10). Maar wanneer u dan wordt gevraagd of u bij dergelijke problemen dan beroep heeft gedaan op de hulp/steun van de CTA, waar Tibetanen in principe steeds terecht kunnen voor advies/hulp bij het oplossen van dergelijke problemen (zie objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), dan stelt u van niet. U weet niet of ze u daar zouden hebben kunnen helpen, ook zij zouden altijd moeten luisteren naar wat de Indiase autoriteiten zeggen (CGVS, p. 10). U haalt ook aan dat u een andere toekomst wenst voor uw zoontje (CGVS, p. 8-9), maar hierbij kan toch meteen de opmerking gemaakt worden dat uw zoontje naar school gaat in India (CGVS, p. 7) en dus naar alle waarschijnlijkheid zal afstuderen met een diploma op zak en dus wel meer mogelijkheden heeft op de arbeidsmarkt in India. Tot slot haalt u als derde reden voor uw vertrek uit India aan dat u ervan beschuldigd werd door uw burens in Dharamsala een ander geloof binnen het Boeddhisme aan te hangen, u noemt dit het 'Shiden' geloof dat niet gesteund wordt door de Dalai Lama (CGVS, p. 10). De verdere verklaringen die u hierover geeft komen echter weinig overtuigend en eerder weinig aannemelijk over. Uw burens zouden u hiervan beschuldigen omdat u een verwant heeft uit Nepal die dit geloof aanhangt en die u soms komt bezoeken in Dharamsala (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt of u de situatie dan niet gewoon kan uitleggen aan uw burens, aangezien u zelf bevestigt geen aanhanger te zijn van dit geloof en dat het gewoon gaat om een verwant die u soms komt bezoeken, dan stelt u dat u dat al zoveel heeft geprobeerd maar dat de mensen het niet geloven (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaring komt toch eerder weinig logisch en weinig overtuigend over. Welke reden zouden uw burens immers hebben om u hieromtrent niet te geloven en om u hiervan te beschuldigen. U zou hen meermaals de situatie hebben uitgelegd, ze zagen ook uw verwant uit Nepal op bezoek komen en weer vertrekken, ze zagen u bovendien ook de kora (gebedsronde) wandelen rond de tempel van de Dalai Lama en u had thuis de foto van de Dalai Lama ophangen om het hen te bewijzen (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of deze mensen ondanks dit alles u toch bleven beschuldigen dan stelt u dat ze het dan niet meer zeiden, maar dat u toch nog zag dat ze het dachten, dat u dat merkte (CGVS, p. 11). Het gaat hier dus blijkbaar uiteindelijk louter om een vermoeden van u dat uw burens iets van u dachten, eerder dan om een concreet probleem waarvoor u werkelijk India bent moeten ontvluchten. Bovendien hebt u voor dit probleem ook op geen enkel moment de CTA geconsulteerd om u hierbij bij te staan (CGVS, p. 11) en hebt u op uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook op geen enkel moment melding gemaakt van dit probleem (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ in uw administratief dossier, p. 4 nr. 5). U stelt dat u achteraf alles in detail wilde uitleggen, maar u had dit toch kort in één zin al kunnen vermelden om er dan later inderdaad verder op in te gaan. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u zich dat toen eerlijk gezegd niet kon herinneren (CGVS, p. 11). Tot slot dient ook nog te worden opgemerkt dat u in uw eerste interview bij DVZ letterlijk verklaarde geen echte problemen te hebben gehad in India (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5) en dat u tijdens uw interview bij het CGVS dit bevestigt door te stellen dat de problemen die u aanhaalt eigenlijk algemene problemen zijn in India en dat u voor de rest inderdaad geen echte problemen had (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt wat u vreest bij een huidige terugkeer naar India dan stelt u eveneens letterlijk niets te vrezen, u zal niet dood gaan of zo, uw leven zal gewoon terug moeilijk zijn op de wijze die u beschreef (CGVS, p. 11).

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat

slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België vertrok en reisde tot in Bangkok (CGVS p. 7 en p. 12-13). U verklaart zelf uw originele IC te hebben aangemaakt in een bureau in Dharamsala en dit op basis van de gegevens in uw RC en in uw Green Book (CGVS, p. 7), wat erop wijst dat dit dus wel degelijk een geldige en legale IC is. U zou met uw IC dan tot Bangkok zijn gereisd en daar zou de smokkelaar uw originele IC hebben afgenomen (CGVS, p. 7). U kreeg vervolgens een paspoort van Hongkong van de smokkelaar waarmee u verder naar België reisde, deze valse paspoort zou u dan bij uw aankomst in Europa meteen zijn afgenomen (CGVS, p. 12). Dergelijke stereotiepe verklaringen kunnen echter geenszins overtuigen. U legt hier immers vage, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over af. Over het valse paspoort waarmee u van Bangkok naar Europa zou gereisd zijn, weet u zeer weinig. U weet dat het donkergroen was en dat uw foto erin stond, maar verder weet u niet meer welke naam en persoonsgegevens zoals geboortedatum en -plaats erin stonden. Hij zou u een naam gezegd hebben, hij heeft u toen alles geleerd, maar u bent dat nu vergeten (CGVS, p. 12). Hier komt het toch weinig aannemelijk over dat u toen verondersteld werd de persoon met die bepaalde identiteit te zijn, maar dat u nu niet meer het minste idee zou hebben van deze gegevens. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa (CGVS, p. 13). U heeft geen idee wat er met al deze reisdocumenten zoals vliegtickets, bagagestickers, boarding passen, verzekeringspapieren en treintickets, zou gebeurd zijn, u herinnert zich dat niet meer (CGVS, p. 13). U legt ook geen enkel document neer op naam van de valse identiteit die u zou gebruikt hebben om van Bangkok naar België te reizen. De smokkelaar zou het paspoort hebben afgenomen en misschien heeft hij dan alle andere documenten ook afgenomen, u weet het niet meer zo duidelijk (CGVS, p. 13). Zoals reeds gesteld kunnen dergelijke vage en stereotiepe verklaringen niet overtuigen. Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk een belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw persoonlijk document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw originele IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat u ze aan de smokkelaar diende af te geven en dat er geen tijd was om een kopie te maken (CGVS, p.8). U hebt niet gevraagd waarom de smokkelaar deze documenten nodig had en u heeft hem ook geen kopie gevraagd op het moment dat hij deze afnam, hij zou dat toch nooit gegeven hebben (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om een belangrijk documenten om uw identiteit te staven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele RC, die u ook aan de smokkelaar zou hebben afgegeven (CGVS, p. 7) en IC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS, p. 8). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Dit staat bovendien ook duidelijk vermeld in het document zelf. De enige verklaring die u kan geven waarom u zelfs nooit een poging heeft gedaan dergelijke stappen te ondernemen, is dat u dacht dat ze u toch niet zouden helpen en dat u dit niet wist (CGVS, p. 8). Ten slotte werden u dan ook nog enkele vragen gesteld over de reisweg die u volgde naar België en het visum in uw IC en in uw paspoort, waarmee u naar Europa reisde. Ook hier blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig doorleefd. Over de smokkelaar kan u alleen maar zeggen dat u in India een man contacteerde voor de smokkelaar, maar ook zijn naam weet u niet meer want die namen zijn moeilijk om te onthouden (CGVS, p. 12). U zou rechtstreeks vanuit Bangkok naar Italië gevlogen zijn en dan via Zwitserland met de trein naar België gereisd zijn, maar u heeft daar geen asielaanvraag gedaan (CGVS, p. 13), hoewel van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, toch redelijkerwijze verwacht wordt dat hij dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. Dergelijke vaststelling beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie. Verder blijven ook uw verklaringen over het visum dat er in uw IC en in uw valse paspoort stond eerder vaag en weinig concreet. U denkt dat er een visum in uw IC stond, u heeft zoiets gehoord, u denkt tot Bangkok, maar verder weet u er niets over (CGVS, p. 12). Of er een visum in het valse paspoort stond dat u gebruikte van Bangkok tot Europa, dat weet u echt niet zeker (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt of u zelf dan niet goed gekeken heeft in uw IC en in dat valse paspoort, het ging hier toch om de identiteitsdocumenten waarmee u reisde en die u persoonlijk ook

diende te tonen aan de immigratiecontroles, dan kan u alleen maar het weinig overtuigende antwoord geven dat u er niet goed inkeek en dat u het niet goed kon lezen (CGVS, p. 12-13). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over dat u hier zo weinig weet van zou hebben en nagenoeg niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw Chinese identiteitskaart en het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet) bevestigen uw Chinese nationaliteit en het feit dat u in China bent geboren. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uw originele Groene Boekje bevestigt het feit dat u Tibetaan bent, wat het CGVS eveneens niet wil betwisten. De kopieën van uw registratiedocumenten van de Reception Centra in Kathmandu (Nepal) en Dharamsala (India) en de kopie van uw White Book (SEP) van de Indiase ambassade in Nepal bevestigen uw vlucht uit Tibet en uw aankomst in India en de kopie van uw RC bevestigt uw legaal en geregistreerd verblijf in India, wat allemaal evenmin betwist wordt door het CGVS. En tot slot bevestigen de foto's die u neerlegt ook louter uw verblijf in China (Tibet) en India, wat niet in vraag wordt gesteld door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde,;>
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl-american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
33. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
34. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
35. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
36. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>;
37. "Beyond proof credibility Assessment in Eu Asylum Systems", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), mei 2013, p. 199 – 204, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota "1. COI Focus: "China India – De Tibetaanse gemeenschap in India" d.d. 26 juni 2014; 2. COI Focus: "China - Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland", d.d. 18 juni 2014; 3. COI Focus: "China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India", d.d. 18 juni 2014; 4. COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen", d.d. 18 juni 2014; 5. COI Focus "China India Tibet - Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", 29 januari 2014; 6. 'Summary Conclusions on the

Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003".

1.3.3. Verzoekende partij legt ter terechtzitting haar originele Chinese identiteitskaart voor en verklaart nooit een Chinees paspoort te hebben gehad.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "*Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan "*van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984*". In een derde middel beroept verzoeker zich op de "*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van "*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.*".

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoeker stelt op 8 april 1972 geboren te zijn in Shiga (Shinka), Chamdo, TAR, China (VRC). Verzoeker legt zijn originele Chinese identiteitskaart voor, uitgegeven op 10 oktober 2006 en geldig tot 10 oktober 2026, zodat deze nog steeds geldig is. Verzoeker legt tevens een kopie van zijn *hukou* neer, uitgegeven op 23 december 2005, zodat hij op dat moment nog geregistreerd was. Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over zijn Chinese herkomst (gehoor p. 3-6). De Raad ziet niet in waarom

de commissaris-generaal concludeert dat verzoeker “*minstens de jure*” over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, met name een identiteitskaart van de Republiek van China, eenduidig wordt aangetoond dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft.

2.6. Verzoeker legt tevens een onvertaald origineel Green Book met foto, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala met foto en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

Uit verzoekers kopie van zijn Registration Certificate (RC), met foto, die uitgereikt werd op 4 juni 2011 en minstens verlengd werd tot 2 juni 2013 blijkt dat hij volgens de Indische autoriteiten geboren is in Tibet, op 12 april 1978 en dat hij een SEP heeft voorgelegd. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Indische autoriteiten als een in China geboren Tibetaan wordt beschouwd. Uit verzoekers kopie van SEP kan tevens blijken dat hij 19 april 2007 geregistreerd werd en dat het doel van zijn bezoek in India “others” was en niet “refuge”. In deze kan tevens uit de objectieve informatie blijken dat identiteitsgegevens om diverse redenen gewijzigd werden, wat verzoeker ook verklaart (gehoor p. 3).

2.7. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en personen verdacht van politiek activisme, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaarde zijn vrouw naar India te zijn gevolgd, die goed onderwijs voor hun zoon wenste (vragenlijst 3.5). Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vervolging blijken. Verzoeker verklaart evenwel dat hij samen met een vriend een vrouw heeft helpen ontsnappen, die echter gevat werd door de autoriteiten, waarop ze “*heeft alle namen gegeven en mijn vriend heeft 8 jaar gevangenschap gekregen*”, maar “*ze hebben mij niet gevonden*” (gehoor p. 5). Verzoeker kreeg nadien, eind 2006 echter probleemloos een identiteitskaart uitgereikt, en is in 2007 legaal middels een document dat zijn vriend “*moest terug afgeven aan de Chinese autoriteiten om te tonen dat ik teruggekeerd was*” (gehoor p. 6) naar Nepal kunnen gaan, zodat hij alleszins toentertijd niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten stond. Echter kan evenmin uitgesloten worden dat verzoeker omwille van deze redenen bij een terugkeer niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan.

2.8. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2007 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.9. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”* en *“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”*

2.13. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:

*a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of
b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.14. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.15. Immers verzoeker kon in India vanaf 2007 ongemoeid en veilig verblijven en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.17. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.18. Verzoeker verklaart een RC te hebben gehad en zijn RC te hebben verlengd “in 2012” (gehoor p. 7). Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er

zouden achter komen dat zijn RC gebaseerd is op valse gegevens, ziet de Raad vooreerst niet in hoe de Indische autoriteiten dit zouden te weten komen. Bovendien stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt "*Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]*". Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker problemen zou krijgen over een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van zijn echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen. Verzoeker blijft aldus bij loutere beweringen.

2.19. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is, hetgeen tevens kan blijken uit de verlenging van verzoekers RC. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Ook verzoekers RC is daar een bewijs van.

2.20. Verzoeker wordt geenszins vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker ondervond geen problemen om zijn RC te laten vernieuwen, minstens maakte hij hier geen melding van. Nog daargelaten dat hij dit niet eerder op de DVZ heeft verteld, verklaarde verzoeker persoonlijke problemen betreffende smeergeld en hun standplaats op de markt te hebben gehad in India, doch deze zijn onvoldoende ernstig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (gehoor p. 9), noch kan blijken dat enkel Tibetanen van dergelijk praktijken het slachtoffer worden. Evenmin kan blijken dat zijn problemen om een eigen zaak op te starten of ander werk te vinden aan zijn Tibetaanse etnie of andere discriminatie te wijten zijn, temeer verzoeker verklaart niet te hebben geprobeerd want ze willen momo's verkopen (gehoor p. 10). Verzoeker haalt financiële problemen aan, doch dit valt buiten het kader van asielrechtelijke bescherming, en bovendien verklaart verzoeker dan niet waarom hij dan wel 1 miljoen roepies kon betalen om zijn beweerde illegale reis te financieren (gehoor p. 11). Dat verzoeker zag dat de mensen dachten dat hij een ander geloof aanhing (gehoor p. 11), of dat hij geen werk vond omdat hij de taal niet sprak of niet de juiste opleiding had, valt evenmin onder de asielrechtelijke bescherming. Verzoeker verklaart ook zelf geen echte problemen te hebben gehad in India (gehoor p. 11). Waar verzoeker nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit thans wel belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen ("*Tibetanen worden er verhinderd in hun levensonderhoud te voorzien en/of te werken*") terwijl verzoeker en zijn vrouw samen leefden van de opbrengst van de verkoop van mojo's), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden

beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.21. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.21.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de *COI Focus* "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.*" In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het achterlaten in een grensgebied geen effectieve overdracht, maar wordt aldus aan de betrokkene de mogelijkheid geboden om zich naar elders in het Indische grondgebied te verplaatsen.

2.21.2. Daarenboven kan uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA/TIBET*" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermog voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.22. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.23. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.24. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.*" Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen.

2.25. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de "COI Focus" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.*" Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.26. Daargelaten dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Italië, verklaart verzoeker dat "*ik heb de RC aan de smokkelaar geven de originele en achteraf niet teruggekregen van hem*" omdat "*ik moest alle doc geven die ik had aan hem om mijn reis te regelen dus dat heb ik gedaan*", doch verklaart hij geenszins waarom hij de IC aan de smokkelaar zou hebben teruggegeven in Bangkok nu verzoeker tot Bangkok is gereisd met zijn eigen IC die hij zelf heeft aangevraagd ("*ik ben zelf gegaan om IC aan te vragen met Green Book en RC en formulier invullen voor de aanvraag*") en hij beweerdelijk nadien met een vals paspoort van Hong Kong zou zijn verder gereisd (gehoor p. 7, p. 12). Dat verzoeker zowel zijn RC als zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien wordt toegelicht waarom verzoeker zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 1.000.000 roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Verzoeker adstrueert

verder op geen enkele wijze zijn voorgehouden illegale reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoekster beweerdelijk als Tibetaanse met een vals Indische paspoort intercontinentaal naar Europa is gereisd. Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker met een vals paspoort heeft gereisd en dit vrijwillig aan de smokkelaar zou hebben terug gegeven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen kopie heeft genomen van zijn IC, noch kan blijken dat hij een duplicaat zou hebben aangevraagd, wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *"Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*. Verzoeker toont bovendien niet aan waarom hij niet kan terugkeren naar zijn echtgenote en zoon die nog steeds legaal in India verblijven. De door verzoekende partij neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat

eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.30. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK